

Takt 5

Impro

Uden særlig grund glider Benedicte ind i en periode med det gamle spøgelse: Mangel på kærlighed. Hendes veninder er ikke så nære for tiden og mange aftener sidder hun hjemme og mærker kulden ved at være alene. Dalende selvfølelse og mangel på formål har lammet hende men nu har desperationen fået hende til at handle.

Med udsigt til en lang sommer i sit eget selskab beslutter hun sig for at melde sig til et teaterkursus, hvor "teknik og fantasi trænes gennem improvisationer" som annonceteksten oplyser. Det er ikke helt billigt, men intet i forhold til en rejse, tænker Benedicte for ikke at tænke for meget på at spille teater foran fremmede. Hun har fået brev om at møde mandag d. 9. juli i et lokale i en baggård på Vesterbro. Hun står nu med sin store taske med skiftetøj og ser sig om efter et skilt.

Der er det.

På skiltet står: "3. sal: FORTOVSTEATER - Improvisations-træning".

Benedicte tvinger en dør op og kæmper sig op på 3. sal ad en smal og snavset bagtrappe. Hun kommer ind i et stort rum hvor der allerede befinder sig 10-12 personer.

En yngre kvinde med sort hår og farvestrålende skærf går hen imod Benedicte, der smiler og rækker hånden frem.

Kvinden stopper op med hænderne på ryggen.

- Vi har valgt at komme til tiden.

Benedicte ser på klokken. Fire minutter efter det aftalte tidspunkt.

- Det var lidt svært at fin..

- Jeg hedder Anne-Marie, vrænger hun ud af den ene mundvig på vej hen til resten af flokken. Den har sat sig i halvkreds omkring en slank mand i tredive med blå øjne og blond hår samlet i nakken. Han ser hen på Anne-Marie og Benedicte, der skynder sig at finde en plads.

- Velkommen alle sammen. Mit navn er Sonny og jeg skal være Jeres instruktør og træner på dette kursus. Lad os starte med at råbe Jer op.

Mens dette foregår betragter Benedicte forsigtigt nogle af de andre elever. De virker rolige og stærke, tænker hun og håber ikke hendes tvivl på sig selv lyser ud af hendes ansigt. Pludseligt mærker hun stemningen skifte i flokken. Hun hører efter Sonnys stemme.

- .. så jeg mener vi lige så godt kan begynde at spille med det samme. Hvad siger Anne-Marie og .. Han kigger på listen. .. og Benedicte til at starte? Og du Bo er også med. Godt lad os komme i gang.

Benedicte bliver iskold indvendigt. Spille nu! Hun skal lige til at protestere, men det kan hun ikke få sig til. Stemningen er ikke til det. Hun rejser sig i trance og går ind på gulvet, hvor Anne-Marie og Bo har sat sig på 2 af scenens 3 stole. Anne-Marie glatter sit skærf med kæde bevægelser og Bo tager et par uindfattede briller på. Med sit korte brune hår og smalle mund ligner Bo nu en hård mand med magt.

Benedicte synker ned på den sidste stol og kommer så i tanke om sin kropsholdning. Hun sætter sig op og retter ryggen så hun er parat.

- Nu skal I høre, siger Sonny og ser i nogle papirer.

- Scenen er bossens kontor og personerne er bossen og to ansøgere til den ledige stilling som kontorchef. Bo er boss og

du Benedicte er det gode menneske der ønsker andre det bedste. Der er intet ondt i dig og du vil altid prøve at finde den mest humane løsning. Alligevel vil du prøve at få stillingen. Er du med?

Benedictes hoved snurrer.

- Det tror jeg.

- Godt.

Sonny vender sig mod Anne-Marie.

- Du er den kolde og ambitiøse ansøger, der først prøver med det saglige, men derefter bruger alle trick også de beskidte. Du vil meget gerne have stillingen, men er også bange for at virke for hård overfor bossen så du prøver måske at forføre ham. Er du med.

- Ja, siger Anne-Marie og trækker hånden med de udbredte fingre gennem håret. Benedicte skynder sig at dreje sin stol så hun sidder ved siden af Anne-Marie og over for Bo.

Bo retter på det tynde stel i den ene side og bliver til bossen. Han rømmer sig og ser ud i luften.

- Ja, det drejer sig jo om stillingen som kontorchef. Jeg har valgt at tale med Jer sammen for at kunne se ligheder og forskelle mere tydeligt. Det håber jeg I er indforstået med?

- Jeg er, siger Anne-Marie og bøjer sig lidt frem.

Benedicte nikker.

- Godt, siger bossen. – Stillingen vil jo give visse rettigheder, men også visse forpligtigelser. Vil du begynde Anne-Marie?

Anne-Marie lader hænderne glide let ud over sine nøgne knæ og lægger derefter langsomt det ene ben over det andet.

Bossen retter på brillerne og kigger væk.

- For det første vil jeg se på mulighederne for at øge indtjeningen. Der er mange penge at hente ved rationalisering og afskaffelse af spildtid. I produktionen er der utvivlsomt muligheder for at spare på materialer og montering. Det er også muligt at motivere sædgerne ved at love, at den der sædger

mindst vil blive erstattet af en nyansat. Ydermere kan jeg love topledelsen at de vil høre om færre problemer end før. Jeg har nemlig tænkt mig at belønne medarbejdere der er loyale.

- Loyale for hvem, spørger bossen. Benedicte er skrækslagen. Ordene vædter bare ud af Anne-Marie. Selv har hun intet.

- For firmaet naturligvis, svarer Anne-Marie.

- Hm, siger bossen og lader som om han skriver noget på en blok. - Tak skal du have.

Han vender sig mod Benedicte.

Benedicte har tankemylder og følelseskaos. Hvad skal hun sige. Hun forkaster det ene efter det andet og tiden går.

- Pust ud Benedicte og stol på din intuition. Du kan godt.

Sonny nikker venligt til hende.

- Jeg tror, siger Benedicte, at jeg vil starte med at se på menneskene. Se på hvad de ønsker og behøver.

Benedicte føler sig lidt mere rolig. Ingen griner ad hende.

- Vi er snart så rige at vi begynder at stille krav til arbejdet om at opfylde vigtige personlige behov. Jeg tror firmaet kunne opnå store fordele ved at gå forrest.

Benedicte nikker til bossen og kan endda smile.

- Interessant, siger bossen og nikker med. - Har du kommentarer, siger han til Anne-Marie, der har skiftet stilling omkring 17 gange mens Benedicte talte og nu rykker af utålmodighed.

- Jeg har særdeles gode evner for at lede mennesker. Jeg har efterhånden siddet i mange arbejdsgrupper og har hver gang haft afgørende indflydelse på processen. F.eks. har jeg tit arbejdet sammen med Benedicte her...

Hun slår let med hånden i retning af Benedicte.

- ... ja, undskyld Benedicte, men jeg har ofte måttet klare problemerne for dig. Men OK. Det gælder mange andre medarbejdere også. Jeg har vejledt de fleste.

Anne-Marie ser direkte på bossen med løftede øjenbryn i 3 sekunder inden hun fortsætter.

- ud fra stort overblik og god vurderingsevne.
Anne-Marie slår med håret der gnistrer.
- Det var vist det i øjeblikket, siger hun og smiler.
Bossen sidder ubevægelig et øjeblik og spørger så Benedicte:
- Har du nogle kommentarer?
Benedicte nikker. Hun har gennemgået et følelsesmæssigt vejromslag og har rystet hørt på Anne-Maries forsøg på at nedgøre hende. Hun tvinger sig til at tænke på at det er teater. Og noget kan hun vel altid finde på.
- Må jeg begynde med at rette en kendsgerning. Jeg har kun én gang arbejdet i samme gruppe som Anne-Marie, nemlig da gruppen skulle se på indkøb af nye kopimaskiner. Det lykkedes Anne-Marie at gennemtvunge valget af det dyreste tilbud på trods af mange sagkyndiges indtrængende råd. De nye maskiner gik konstant i stykker og forsinkede arbejdet i afdelingerne i månedsvis. Først da kontorchefen gennemtvang en udskiftning til det bedste tilbud kunne vi arbejde normalt igen.
Bossen nikker.
- Ja, jeg kan godt huske jeg hørte om de problemer.
Han ser kort på Anne-Marie, der ryster på hovedet og vifter energisk med den ene hånd i luften.
Bossen skynder sig at sige:
- Men fortsat endeligt Benedicte!
- Så er der spørgsmålet om overblik og vurderingsevne. Jeg kan huske kontorchefen bad Anne-Marie om at vurdere behovet for kontorartikler og bestille nye varer. Med det resultat at vi har 500 stykker viskelæder, men ingen blyanter. Vi har 2 kg hæfteklammer men kun 3 hæftemaskiner. Til gengæld har alle medarbejdere hver 2 brevåbnere. Jeg er desværre bange for at jeg kunne blive ved.
Benedicte ser undskyldende på bossen, der nikker bekymret.
- Er disse oplysninger korrekte, spørger han Anne-Marie.
- Jeg tvivler på at Benedicte er i stand til at ...

Bossen afbryder.

- Hvad med oplysningerne?

Og mødes af to brune lyn.

- Hvis der overhovedet er et gran af sandhed i de tal så kan det skyldes svingninger i bestillingsrytmen.

- Mener du at tallene er forkerte, spørger bossen. – Jeg ringer gerne ned efter fakturaerne.

Anne-Marie løfter hånden.

- Jeg kan alligevel ikke huske de detaljer og mener for øvrigt ikke de er væsentlige. Det vigtigste for en chef må være at kunne skære igennem. Sådan som jeg føler De er i stand til.

Anne-Marie glatter igen sine ben med bløde bevægelser.

Bossen rømmer sig og retter omhyggeligt på brillerne. Anne-Marie fortsætter.

- Desværre føler jeg mig nødsaget til at oplyse direktøren om visse sider af Benedictes karakter som jeg mener kan have stor betydning i denne sammenhæng.

Hun ser undskyldende ned i gulvet og taler sagte.

- Benedicte har brugt en kopimaskine til at danne et billede af en del af sin krop som normalt ikke vedkommer arbejdet. Jeg mener ikke det er acceptabelt i vores firma.

Bossen ser på Benedicte.

- Er denne oplysning korrekt?

- Hvad taler hun om, kommer Benedicte til at sige.

Anne-Marie bøjer sig langsomt og lader som om hun stikker hånden ned i en stor taske. Hånden kommer op med en fotokopi som bliver vist til Benedicte.

- Er dette måske ikke dine bryster?

Anne-Marie stråler af triumf.

- Det ved jeg det ikke er.

Benedicte føler en ny styrke.

- Bemærk det lille modermærke nær den venstre brystknop. Jeg har ikke et sådant mærke.

Bossen løfter hovedet så lyset blinker i stellet.

- Har du mulighed for at bekræfte den påstand.

Benedicte mærker en pludselig varme i kinderne men tager så en beslutning. Hun rejser sig og går hen foran bossen og lader som om hun viser sit venstre bryst. Bossen stirrer interesseret på det og ryster så på hovedet.

- Nej, intet mærke.

Benedicte har sat sig igen. Påvirket af sit mod.

- Det er vel ikke så svært at regne ud hvor det mærke sidder, siger hun højt.

- Hvad mener du, spørger bossen.

- Det sidder der, siger Benedicte og peger med udstrakt arm og finger på Anne-Marie venstre bryst lige over det farverige skærf.

- Vil du afkræfte påstanden, Anne-Marie? Bossen smiler.

Anne-Maries arme glider hen foran hendes bryster og hendes hænder trækker tøjet sammen under halsen.

- Det vil jeg ikke nedlade mig til. Til gengæld vil jeg nævne noget om Benedictes moral. Jeg ved at hun har haft et seksuelt forhold til mindst 6 medarbejdere. Flere af forholdene har udfoldet sig her i bygningen.

Anne-Maries ansigt gløder og hele kroppen taler med.

- Jeg kender til mindst 2 mandlige medarbejdere der har søgt væk på grund af Benedictes åbenbart umåttelige behov. For en uge siden så jeg ...

Bossen løfter begge hænder.

- Hov, det der må Benedicte vist lige have lov til at svare på.

Benedicte har igen mistet modet. Hun er bange for hvad Anne-Marie kan finde på. Hun tøver. Prøv Benedicte!

- Jeg havde ferie i sidste uge, så det var ikke mig du så. I øvrigt er disse beskyldninger fuldstændigt falske. Ved en enkelt opringning til min terapeut kan De forvise Dem om at mit sexliv befinder sig på et helt andet niveau. Det er derimod

en kendsgerning at et billede i det sidste nummer af Firmanyt kan give vigtige informationer.

Benedicte lader som om hun åbner en attachemappe og tager et blad ud. Hun rækker det til bossen, der tager imod det og ser på forsiden.

- Se på side 10, siger Benedicte. – Prøv at se på det øverste billede fra firmafesten. Man kan lige ane et par under bordet der omfavner hinanden. Det er ikke svært at gætte, hvad der foregår. Kan De se det?

Bossen nikker langsomt.

- Prøv at se til venstre for stolen lige under dugen. Der er et lille område, hvor det er muligt at se lidt af tøjet fra en af personerne under bordet. Jeg vil bede Dem om at se meget nøje på det område.

Bossen stirrer.

- Jeg har vist opfattet det nu, siger han.

- Må jeg så bede Dem om at se på det stof.

Benedicte har rejst sig og står nu mægtig og anklagende overfor Anne-Marie med en finger, der peger på Anne-Maries farverige skærf.

Uvilkårligt kommer Anne-Marie til at dække med hænderne.

Forsamlingen griner! Benedicte bliver varm. Hun sætter sig med et smil.

- Du kan godt tørre det grin af, siger Anne-Marie og rejser sig. – Jeg havde egentligt ikke tænkt at nævne det, men det er tilsyneladende nødvendigt for at imødegå disse personangreb. Jeg refererer naturligvis til dig og Pierre, vores franske tekniker. Alle på kontoret har hørt om det. Hvordan du fandt på alle mulige undskyldninger for at gå ned på værkstedet og hvordan du hang op af ham i kantinen. Og mange syntes det var pinligt da du begyndte at sende ham blomster. Har De hørt om det?

Anne-Marie ser på bossen.

- Jeg hører ikke på rygter, men jeg har da selv en enkelt gang set dig Benedicte sammen med Pierre. Du rakte ham en rød rose. Det ser man ikke hver dag, derfor kan jeg huske det, siger han.

Bossens briller glimter og han folder hænderne på maven.

Benedicte er meget usikker. Kærligheden som teater, når den er så tragisk fraværende i livet? Hun vælger alligevel.

- Jeg elskede Pierre. Det kan ingen vist forstå. Og han elskede mig!

Hun ser trodsigt på Anne-Marie.

- Var du måske rigtigt sammen med Pierre, spørger Anne-Marie med et hånligt smil.

- Hvad mener du med rigtigt sammen?

- Havde du sex med Pierre?

Benedicte gisper og ser på bossen.

- Behøver jeg virkelig at svare på det?

- Jeg vil gerne høre svaret, siger bossen.

Benedicte tør ikke mere lige nu.

- Nej, så langt kom vores forhold ikke inden Pierre rejste.

- Har du nogensinde spekuleret på hvorfor, spørger Anne-Marie og ser triumferende på Benedicte.

- Hvad mener du...

- Jeg mener naturligvis at Pierre fik alt det sex han kunne overkomme. Han kendte en kvinde der gav ham alt hvad han behøvede.

- Der er ikke sandt! siger Benedicte lidt for højt. – Han elskede mig og vi var netop ved at finde sammen da han forsvandt. Du har ingen ret til at komme med sådan en løgn! Han havde ingen andre end mig!

Benedicte lader som om hun tager et lommetørklæde frem og tørrer sine våde øjne. Hun føler sig faktisk meget nedslået og tom. Kærlighedsbeholdningen er grusomt.

Anne-Marie slår ud med armen.

- Jeg ved det gør ondt, men er sandheden ikke at foretrække, siger hun.

- Jamen det er ikke sandheden, skriger Benedicte. – Pierre og jeg elskede hinanden!

- Hvor er han så nu, spørger Anne-Marie.

- Det ved jeg ikke. Benedicte begynder igen at snøfte.

- Det kan jeg fortælle dig, siger Anne-Marie. Hun strammer skær fet og rejser sig for at gå lidt rundt.

- Pierre havde en anden kæreste som han fortalte alt. Han fortalte hende at det var svært for ham med din barnlige tilbedelse i alles påsyn. Men Pierre er en venlig mand så han fik sig et job i Svejts for at undgå dig Benedicte.

- Det passer ikke. Han havde ikke andre end mig. Det var mig han elskede.

- Har du foræret ham en guldfingerring med to run de sten?

- Ja, sagde Benedicte. – Han gik altid med den.

Anne-Marie går hen til bossen.

- Må jeg bede Dem om igen at slå op på side 10 i Firmanytt?

Bossen bladrer og stopper.

- Se på samme billede igen. Se på stolen til højre. Der hviler en hånd på sædet. Kan De se hånden?

Bossen nikker og mmmmer.

- Kan De se en guldring på hånden?

Bossen nikker.

- Kan De se to sten på ringen?

Bossen mmmmer højt og nikker.

- Mon ikke det er Pierres hånd vi ser?

Benedicte ser skråt op i loftet og bossen rømmer sig.

- Det er vist desværre sandt, siger han.

Benedicte føler sig underligt splittet. På den ene side er det jo bare teater, men på den anden side gør det ondt i hjertet. Så spil med det, Benedicte! Hun mærker en impuls.

- Hvis det er Pierre der nede på gulvet sammen med Anne-

Marie så ved jeg hvorfor han rejste. Han skammede sig dybt og turde ikke møde mig igen. Åh tak Anne-Marie nu kan jeg slippe ham. Nu forstår jeg at det ikke havde noget med mig at gøre. Han straffede sig selv for at være svag.

Benedicte retter ryggen og ser på bossen. Men Anne-Marie afbryder ved at råbe højt.

- Straffede sig selv! Er du vanvittig! Næh, han havde også noget kørende med den lille Vipse fra kantinen. Hende kender De jo selv fra firmafesten, ikke sandt?

Anne-Marie ser indforstået på bossen, der nu må bruge to hænder til at få de briller til at sidde ordentligt.

- Jamen, hvorfor rejste han så, spørger Benedicte desperat.

- Jeg accepterer ikke at dele med nogen, siger Anne-Marie højt og slår med nakken. Hun tramper i gulvet. - Jeg fik ham fyret, kom hun til at sige.

Bossen åbner munden.

- Hvordan gjorde du det.

- Jeg skrev, at afdelingen ikke kunne anbefale en forlængelse af hans vikariat. Det blev ikke forlænget.

Anne-Marie slår igen med håret.

- Interessant, siger bossen og skriver noget på blokken. Så ser han op men ryster derefter på hovedet.

- Er der nogle kommentarer fra dig Benedicte, spørger han og ser på hende med venligt lyttende ansigt.

- Hvis direktøren kendte Vipse, må De da vide om hun havde en affære med Pierre?

Benedicte stemme er indtrængende og hun bøjer sig frem mod bossen, der uvilkårligt læner sig lidt tilbage.

- Så godt kendte jeg hende ikke, vi kn..

Bossen hoster.

- Vi sås kun den aften til firmafesten, siden har jeg ikke talt med hende. For øvrigt mener jeg ikke mit privatliv kan have nogen betydning i denne situation.

Bossen lukker mund og ansigt og krop.

- Det er jeg desværre ikke enig med Dem om. Hvis de har relevant information bør de dele den med os andre. Vi har så sandelig en vis interesse i sagen.

- det er rigtigt, siger Anne-Marie og nikker til Benedicte.

Hov! tænker Benedicte, medhold fra Anne-Marie? Den er ny.

Bossen ryster på hovedet og vægter med hænderne.

- Jeg ved faktisk næsten ikke noget, siger han.

- Hvad ved De, spørger Anne-Marie.

- Jeg øh.. Vips.. øh Vibeke fortalte at Pierre havde prøvet at få hende med i seng.

Bossen tørrede sig om munden.

- Ja, videre, sagde Anne-Marie. Forsamlingen er helt stille.

- Hun fortalte at det lykkedes, siger bossen og smiler drenget dumt og breder hænderne ud. Publikum griner.

- Så var han alligevel et svin, siger Benedicte og græder.

Hun har været i situationen nogle gange i virkeligheden og følelserne kommer bare vætende. Hun hikster og gisper og får gråden under kontrol. Igen mærker hun ny styrke.

- Hvordan kan De grine ad noget så alvorligt?

Benedicte ser indtrængende på bossen, der folder hænderne.

- Det væsentligste her er naturligvis firmaets indtjening. Vi har pligt til at skabe overskud til aktionærerne.

Bossen læner sig tilbage og ser tilfreds ud.

Benedicte sætter sig ret op og ser på bossen. Anne-Marie følger tæt med i udviklingen.

- Vil det sige, fortsætter Benedicte, - at overskuddet går frem for alt?

Bossen nikker langsomt.

- Desværre ja.

- Det må vel indebære, siger Benedicte og mærker sproget som varm chokolade på tungen, - at en uforklarlig nedbringelse af overskuddet vil interessere aktionærerne?

- Hvad tænker du på, spørger bossen.
- Er det ikke en kendsgerning at indtjeningen i 2. og 3. kvartal ikke har været bare i nærheden af det budgetterede?
- Det er fortrolig information.
Bossen bliver stram.
- Hvis jeg lige må bryde ind, siger Anne-Marie. – Jeg spiller badminton med en kæreste til én i regnskabsafdelingen. Hun siger det samme. Tilsyneladende går salget fint, men ingen kan forklare hvor profitten går hen.
- Disse emner er ikke egnede til diskussion på dette niveau, siger bossen og vifter med hånden.
- Jeg vil dog alligevel fastholde at De må have et nærmere kendskab til sagen, siger Benedicte med tydelig stemme. – Jeg kender en assistent i arkivet, der har læst Deres personalmappe. Hun fortalte at De tidligere har haft et stort problem med ludomani og at firmaet har bekostet et ophold på et behandlingshjem. Er det sandt?
Benedicte bøjer sig frem mod bossen.
- Det er en gammel historie.
- Vil det sige at De ikke spiller hasard mere?
- Ja i høj grad, råber bossen og slår i bordet.
- Det er noget andet Vibeke fortæller, bryder Anne-Marie ind.
- Hun siger at det eneste De kunne tale om til firmafesten var den store gevinst. Heldigvis talte I ikke så meget, sagde hun.
- Det er vel tilladt at tale om spil. Det gør alle mennesker.
- Jeg vil gerne vende tilbage til sagen om det forsvundne overskud, siger Benedicte og ser på Anne-Marie, der nikker.
- Jeg vil spørge lige ud. Har De lånt penge af firmaet?
- Det kan jeg desværre ikke oplyse, siger bossen.
- Vi kan forespørge i Deres bank, siger Benedicte og smiler.
- Deres bankrådgiver vil sikkert gerne høre mere.
Bossen tager brillerne helt af og tørrer sig i ansigtet med et lommetørklæde.

- OK, så hør historien. Jeres anklage holder ikke. Jeg har af bestyrelsen fået tilladelse til at anvende kapital til opstart af en ny afdeling i Finland. Jeg håber de damer indser at det koster penge at tjene penge.

Han tager brillerne på igen.

- Så Deres forklaring er altså at pengene går til etablering af en afdeling af firmaet. Vor langt er projektet kommet?

- Sådan noget tager sin tid, siger bossen. – Inden der er fundet egnede lokaler og medarbejdere.

- Vil det sige, at firmaet har en hemmelig filial i Finland, der allerede er i gang?

- Ja det er sandt og jeg må bede de damer om at holde denne information hemmelig. Hvis konkurrenterne får det at vide kan hele projektet slå fejl.

Bossen folder sine hænder på maven.

Benedicte smiler og blinker til Anne-Marie.

- Så vil De jo kunne modbevise at pengene er gået til spil.

- Hvordan det, spørger bossen og knytter hænderne.

- Ved simpelthen at lade os ringe til kontoret i Finland, siger Benedicte. - og sig ikke, at de ikke har telefon eller at De ikke kender nummeret.

- OK. Der er ikke nogen filial i Finland. Pengene er et helt andet sted som jeg desværre ikke kan oplyse.

- Så nemt slipper De ikke. Pengene mangler. Hvor er de?

Bossen slår ud med armene og råber mod loftet.

- OK da for fanden. Det er sandt! Jeg har spillet mange millioner væk og jeg kan ikke stoppe. Jeg må spille spille.

- Noget må der da kunne gøres, siger Benedicte bestemt.

- Skal vi vædde?

Forsamlingen griner og Benedicte kan grine med.

Bossen retter sig op og retter på brillerne der lyner.

- Men for øvrigt kan jeg ikke se hvordan det kan hjælpe med at afgøre hvem der skal have stillingen som kontorchef. I ved

jo begge to det hele. I kan begge afpresse mig.

Bossen breder armene ud til siderne.

- Det er jo rigtigt, siger Benedicte. – men ...

Anne-Marie stopper hende ved at løfte sin hånd. Hun ryster lidt på hovedet inden hun går i gang.

- Jeg har noget jeg gerne nævne i denne forbindelse, siger Anne-Marie og retter på skærfet. – Sent på aftenen til firmafe-
sten var jeg blevet temmelig fuld og kunne ikke finde Pierre.

Anne-Marie ser undskyldende på Benedicte inden hun fort-
sætter. Benedicte nikker let.

- Jeg befandt mig pludseligt sammen med en mand med en
John F. Kennedy maske. Jeg havde ikke styrke til at modstå.

Anne-Marie ser ned i gulvet.

- Hvad skete der, spørger Benedicte og ser på Anne-Marie.

- Vi elskede længe.

Der er stille i lokalet.

- Jeg blev gravid den aften og er nu i fjerde måned.

Anne-Marie klapper på sin mave.

- Jeg har altid ønsket et barn. Men jeg vil have faderen til at
betale sin del.

- Men du kender jo ikke faderen, siger Benedicte.

- Nej, men noget ved jeg. Jeg ved at manden med Kennedy-
masken havde et V-formet ar over sin penis. Og jeg synes, jeg
kan huske han råbte Blackjack da han kulminerede.

- Mener du at det kan have været ...

Benedicte afbryder sig selv.

- Ja, det kan have været ham, siger Anne-Marie.

Bossen løfter begge arme i vejret.

- Hov. Hov. Hvad med Pierre? Har I glemt ham? Kan han
ikke være faderen.

- ikke ifølge DNA-testen. Det var derfor han rejste.

- Tak Anne-Marie! Benedicte smiler. - Jeg mener tiden er inde
til at komme med en oplysning, siger Benedicte. Hun sætter

sig godt til rette over bossen og ser direkte ind i hans øjne.

- Jeg er blevet tilbudt stillingen som personalechef hos vores største konkurrent. Og efter hvad jeg har set i dag har jeg besluttet at tage imod tilbuddet. Dette firma fortjener ikke min arbejdskraft, så jeg vil lade Anne-Marie få stillingen.

- Tak skal du have Benedicte, siger Anne-Marie. – Du er en god kollega.

Anne-Marie rejser sig og giver Benedicte et knus.

- ..men vi mangler stadig at finde faderen til dit barn, siger Benedicte og tager Anne-Marie under armen. De går hen til bossen, der rejser sig op.

- Vi vil se beviset, siger de to kvinder og peger på lynlåsen i bossens bukser.

Uvilkårligt tager bossen hænderne hen foran sig.

- Vi vil se. Vi vil se.

Forsamlingen synger med og Sonny rejser sig med et smil.

- Tak. Tak skal I have. Vi stopper her. Fantastisk.

Han går hen til Benedicte.

- Godt klaret, siger han. - Har du spillet teater før?